

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Brassó, színház-utca 95. sz. a.,
I. em. hátul az udvarban,
hol a szerkesztő-hétköznapokon délelőtt
10—12 óra között,
és Bolonya, mester-utca 325. sz. a.,
hol minden délután található.
A lap szellemi részét illető min-
den közlemény, valamint
az előfizetési pénzek és hirdetések
bérmentesen ide küldendők.
Kéziratok vissza nem adatnak.

BRASSÓ

ELŐFIZETÉSI ÁR
helyben házhoz hordva, v. vidékre
postán küldve:
Egész évről 7 frt; félévről 3 frt 50 kr
negyedévről 1 frt 80 kr.
Külföldre egész évről 20 frank.

HIRDETÉSEK DÍJA:
4 hasábos gármond-sorért 4 kr. (1—10 sor
helye 40 kr.) Nagyobb és többszöri hirde-
téseknek kedvezmény.
Minden egyes hirdetés bérmentesen 30 kr.
Nyílt-tér sora 10 kr.
Hirdetések és nyílt-tér előre fizetendő.

Politikai, társadalmi, közgazdászati, közművelődési és szépirodalmi lap.
MEGJELENIK HETENKÉNT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban a kiadóhivatalban; Budapesten: Lang Lipót, Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukas és Mezei, Goldberger A., Eckstein Gusztáv; Bécsben: Daube G. L. s. társa, Haasenstein és Vogler (Otto Maasz), Schalek Henrik, Oppelik Alajos, Dukas M.; Berlinben: Rudolf Mosse; Frankfurtban: Daube G. L. s. társa hirdetési irodájában.

48. szám.

Brassó, Szombat, április 24-én.

II. évfolyam 1886.

Lapunk jövő száma a húsvéti kettős ünnepek miatt csak csütörtökön, április hó 29-ikén fog megjelenni.

Egy nagy kérdőjel.

Brennerberg Mór szebenmegyei főispán halála érzékeny veszteség az államra és szászokra egyaránt. Halálával megindultak a különböző kombinációk, hogy ugyan ki lesz most szebenmegyei főispán és szász gróf.

Múltkor egy megbízható helyről érkezett sürgöny Bauszner Guidót emlegette. Mások tudni vélik, hogy Schneider és Konrád vannak komoly jelölésben. Ujabban azonban illetékes helyről azon értesítést vesszük, hogy ezen fontos állás betöltése iránt még a legtavolabbi kombinációk sem forognak fenn. — A veszteség, melyet Brennerberg halála okozott, sokkal nagyobb, semhogy a kormány még csak tájékozhatná is magát a dolog személyi ága felől.

Az erdélyrészi főispánságok között egyike a legfontosabbaknak a szebenmegyei. Először, mert nemzetiségi megye, lakatva a legszélsőbb nemzetiségi publikumtól; másodszor, mert e főispánság egybe van kapcsolva az univerzitással, mert a főispán egyszersmind szász gróf is lesz; legalább ezt az eljárást követi a kormány már jó ideje. Ily helyre pedig oly férfi kellene, mint épen Brennerberg volt, kiben egyesült a megbízható szász grófság a kitűnő magyar főispánnal, a ki nemcsak ügyes politikus s példás tisztviselő volt, hanem jellemes, állhatatos férfi, a ki csakugyan megfelelt nehéz hivatásának.

Most, hogy korai halála által ezen felette fontos hely betöltésre vár, egy nagy politikai kérdőjel előtt állunk.

A szászok már tapasztalhatták, hogy Tisza Kálmán, a hol csak lehet, kereste az alkalmat, sőt nem tagadjuk, néha nagy engedékenységgel is, őket az államnak teljesen megnyerni.

Tapasztalhatták, hogy a szebeni főispánság oly egyénekké telt be, kik birták a szász nép rokonszenvét, s ha utóbb el is vették talán azt — mint néhai Wächter Frigyes, — nem rajtok, hanem a szász nép vezetőin mult, kik úgy állították őket oda, mint ha eladták volna a szász népet. De viszont tapasztalhatták a szászok azt is, hogy Tisza

Kálmán erélyes férfi, a ki, ha az állameszméről van szó, egy tapodtat sem enged s ott, hol az állam érdekei esetleg veszélyeztetnének, hatalma teljes szigorával tud élni.

Azon pillanattal, midőn Brennerberg Mór szebeni főispánná neveztetett ki, a szász nép kebelében egy egész új aera kezdődött. Megalakult a magyarbarát szász-párt, a mi egyértelmű egy oly politikai párttal, mely szakítva népe eddigi — mintegy hagyományos — meddő, sőt káros politikai s társadalmi irányával, feltétlenül csatlakozott a magyar államhoz s nemzetéhez, kifejezésre juttatva vezetőjének azon elvét: „legyünk jó magyar szászok.”

Mindenki érezte e párt jótékony befolyását közügyeinkre, mert ennek számai kiterjedtek az egész szász nép közé s jól tudjuk, nálunk Brassóban is sok helyt mily szívélyes fogadtásra talált, t. i. a szászok között.

E párt főlényre, tulsulyra jutásától függ a szász nép jóléte is. Persze ez egyértelmű az ugynevezett szász-német néppárt bukásával, vagy mondjuk még másképp: a fúzióval magyar és szász nép között.

Brennerberg halálával e párt egyszersmind fejét veszítette el, a ki nemcsak alapító s kezdeményező, hanem összetartó kapocs is volt, a ki az ellenpárt rokonszenvét is birta bizonyos mértékig.

Arról van már most szó, hogy e párt tovább is a megkezdett módon működjék. Bárki legyen Szebenmegye új főispánja, annak csak elődje megkezdett útján lehet haladni, különben állása lehetetlenné van téve ugy fel, mint lefelé.

Ez a feltevés nem szorul bizonyításra. Ott van Nagy-Küküllő megye. A magyarbarát szász-párt évről-évre nagyobb tért hódít. A szász nép belátja ott, hogy az ő nemzetiségi képviselőivel soha zöldágra vergődni nem fog, tehát jobbnak látja közeledni a kormányhoz s vele az államhoz és nemzetéhez.

Ez másutt is meg fog történni majd, — csak idő kell hozzá. Új eszméknek érlelődniük kell. De hát micsoda az a „nagy kérdőjel”? Vajjon a leendő főispán személye? Nem egészen, bár ez kapcsolatos vele. A kérdőjel: vajjon nem látja-e elérkezettnek a szász nép az időt, nyíltan, őszintén kilépni az ország, világ színe elé s azt mondani: mi szászok vagyunk, azok is akarunk maradni, de ezt összeegye-

tethetőnek tartjuk az igaz hazafissággal, elítélve minden ellenkező agitációt?

Vajjon nem látja-e elérkezettnek az időt arra, hogy előálljon netaláni jogos sérelmeivel s azt mondja: kormány, orvosold bajainkat, mert mi is feltétlenül hű fiai akarunk lenni e hazának, mely minket szült s nekünk kenyeret ad?

Vajjon nem látja-e elérkezettnek az időt arra, hogy azt mondja a magyar nemzetnek: legyünk egymást igazán szerető testvérek s egyesüljünk, hogy majdan egy táborban s egy zászló alatt küzdjünk közös ellenségünk ellen?

Mi azt hisszük, hogy ennek az ideje régen itt lett volna már, de a főispáni s szász grófi méltóság betöltésével alkalmasabb erre az időpont, mint valaha.

Vajjon meg fogják-e ragadni a szászok az alkalmat, avagy nem? Ez a nagy kérdőjel? Két ága van ennek. Mindkettőnek egy-egy fél venné hasznát. Az egyiknek az állam, a másinak épen maguk a szászok.

Mert nagyon természetes, hogy az erők egyesítése folytán nyer erőben s hatalomban az ország s a nyugalom, békés együttműködés által a szászok is, kik ezentul nem forgácsolnák el legjobb erőiket czél nélküli agitációkra.

Felette fontos ez a kérdés a szebeni főispáni méltóság betöltésénél. Nagyon természetes, hogy ily fontos hivatással bíró állásra a kormány csak oly egyéniséget ajánlhat a koronának kinevezésre, a kiben az állam iránti odaadás teljes és a kinek megbízhatósága iránt a kételynek még árnya sem merülhet fel. — A főispáni állás ma egy az államhatalommal. A kinek pedig ily hatalom adatik kezébe, az az első sorban a kormánynak kell tisztában lennie. De ép oly természetes, hogy a kormánynak nem lehet czélja ily állást egy oly egyénnel betölteni, ki iránt már eleve ellen-szenvvel viseltetik azon kör, melybe s melynek élére helyeztetik.

A kormány ily fontos személyi kérdésnél bizonyára fontolóra fogja venni az illetékes körök hangulatát és óhajait s a mennyire csak lehet, figyelembe is fogja azokat venni. Csak-hogy ezt nem teheti abban a perczen, melyet az illetékes körök eddigi maguktartásához, szemben a kormánnyal, ragaszkodnának. E kettő együtt jár. Ha a szászok megváltoztatva eddigi eljárásukat, közelednek a kor-

A „BRASSÓ” TÁRCZÁJA.

Csók Mária.

Husvétra, husvétra
Harangoznak szépen;
Messzekong, messzebong
Tul falun, tul réten.

Rákosi templomba
Siet Csókné lánya;
Rózsát nevet ajka,
Gyöngyöt lép kis lába.

Imakönyv s rezeda
Patyolatkezeben . . .
Nem szebb az az angyal
Ott az oltárképen!

„Istenem, teremtem!
Szegény árva vagyok, —
Tartsd meg éd's anyámat
S tartsd meg . . .” S felsóhajtott.

S a kiért sóhajtott,
Azt a legényt épen
Most hirdetik mással
Ki a nagy szószéken.

Mi lett téged, Mária?
„Szorit a mellényem . . .”
Menj haza, hisz reszketsz! . . .
„Ezt én tul sem élem . . .”

Fölkelt már a hajnal
Rózsanyoszolyáról;
Dalol a pintyöke,
Császárfajd rikácsol.

Császárfajd párjától
Sirva készül válni . . .
Hűtlen szeretődet
Feledd el, Csók Mária!

„Még a hideg sirban,
Még ott sem felejttem;
Porló szivemből is
Kiujul szerelmem!”

Hervadó Csók Mária
Bujdosik erdőbe . . .
A hűtlennek képe
Mindenütt előtte!

Felvánszorg szepegve
A hegy tetejére,
Felfogott kezekkel
Térdre borul, térdre.

Gyászt ölt a zöld fenyves,
Gyászt az ég magára,
S halotti dalt zokog
Érte száz madárka.

Baráczy Sándor.

A „zsunik.”

VI.

Századok multak. A bolgárok hatalma hanyatlásához közelgett. 1351-ban Krisztus után Byzancz királya, Cantacuzen, az ozmánok segítségével legyőzte a bolgárokat. A híres Dusan cár 1356-ban meghal egy hadjáratban, melyet Byzancz ellen viselt. Fia, Uros, meggyilkoltatott Ucan által, ki szerencsével harczolt a törökök ellen, de a ki Marica által egy csatában szintén megöletett. Murad szultán beveszi Adrianápolyt. Lázár Knes halálát leli 1389. június 15-én a Cosovo-mezőn, s a bolgárok birodalma romba dől.

A törökök példátlan kegyetlensége a bolgárokat megfélemlíti s egy kis csapat, a szűkség és szorongatás perceiben megemlékezve az elrejtett korona felől feomaradt hagyományról, elhatározza magát, hazáját elhagyni s a Czenk felé zarándokolva, ott az idegen földön fölkeresni a mesés szerencsét.

Elindulnak tehát. Sok viszontagság után végre elérkeznek őseik mondáinak színhelyére, a „tompá hegy”-hez. Az ugynevezett Czenk re egész biztossággal ráismernek, de bámulva látják, hogy ama helyen, melyet őseik elhagyottak, kietlennek mondtak, most egy büszke város áll, fölépítve és lakva egy a keleten teljesen ismeretlen törzs által. Megtudták, hogy ez a nép a germán törzshez tartozik s a lakosok magukat szászoknak nevezik. Ezek épen a bolgárok megérkezésekor rakták le alapját egy nagy, büszke templomnak.

Az idő úgy Péter és Pál-napja körül volt, tehát a bolgároknak még soká kellett várniok a husvéthét szerdájáig, a mikor a korona birtokába juthatnak.

mányhoz, azaz felhagynak eddigi állam- s kormányellenes működésükkel, legyenek meggyőződve, hogy ők legkevésbé fogják ennek kárát vallani, s hogy a kormány velük szemben bizonyára épen ily előzékeny lesz. Ettől függ a szebeni főispáni méltóság betöltésének kérdése. Bár sikerülne arra oly férfit helyezni, ki birva fölfelé a feltétlen bizalmat, bírja lefelé a népszerűséget! Ez volna a kérdés helyes megoldása, melynek következményei nem soká váratnának magukra.

Eddig a szász nép felhasználta a románok passivitását s a hol kellett, egyesült azokkal aktivitásban ellentünk. Gondolják meg, vajjon előnyösebb-e rájuk nézve, azonosítani magukat és érdekeiket nyíltan államellenes célokat követő néppel, t. i. a románokkal, amint azt eddig is tették s most is teszik, avagy előnyösebb leendő rájuk nézve, egyesülni velünk s ragaszkodni feltétlenül a hazához. A választás e kettő között nem nehéz. A ki barátja a szász népnek — teljesen eltekintve az államtól — az bizonyosan az utóbbit választja.

Lássuk a szász nép mit teszen! De tudja meg, gondolja meg jól, hogy ezzel egyszersmind saját jövőjének veti el kockáját. — Tegyen legjobb belátása szerint, — senki sem erőlteti.

Belföld.

Az 1887. évi választási lajstromok. A belügy-miniszter, mint ezt évenként rendszeresen megteszi, körrendeletileg felhívja a központi választmányokat, hogy a jövő 1887. évre érvényes választó névjegyzékek összeállítását, illetve kiigazítását iránt az intézkedéseket kezdje meg.

Főigazgatók értekezlete. A tankerületi kir. főigazgatókat a közoktatásügyi miniszter tudvalevőleg értekezletre hívta egybe ez évben is. Ez értekezlet a közoktatásügyi miniszteriumban már megkezdődött s főtárgyait az egészségügytan tanítása és a középiskolai tanterv képezik. Az értekezleten dr. Klamarik János miniszteri tanácsos elnököl.

Kereskedelmi szerződés Romániával. Mint a „Wiener Abendpost“ illetékes helyről értesül, Ausztria-Magyarország és Románia meghatalmazottjainak tegnap tartott első formális ülésén általánosságban megbeszéltek mindazon pontokat, melyek az új szerződés megkötését illetőleg elvi fontossággal bírnak, és mindkét részről tüzetesebben kifejtettek az elvi javaslatok és kölcsönös kívánalmak. Egyetlen egy pontra nézve sem merültek föl oly különbségek, melyek a tárgyalások folytatását kérdésessé tennék. Minthogy előre határozottan kimondatott, hogy a bécsi tanácskozások csak az elvi kérdésekre szorítkoznak, elhatározatott, hogy ez előzetes tanácskozást bezártnak nyilvánítják és a további tárgyalások Bukarestben a lehető gyorsasággal, és pedig, ha lehet, még a jövő hét folyamán meg fognak kezdeni, minélfogva Ausztria-Magyarország bizottjai, kik e tárgyalásokra ki fognak küldetni, valószínűleg már a jövő hét elején Bukarestbe mennek.

Azért is épen kapóra jött nekik, hogy a templomépítésnél foglalkozást kaphattak. Tartózkodási helyüket a tudvalevő cserfa lehető közelében ültették fel, s minthogy azon reményben éltek, a feltalálható korona erejénél fogva köröskörül az egész földnek majd birtokába juthatni, ezért még templomot is építettek maguknak, egyelőre csak fából, s azt szent-Miklósnak szentelték, ki nagyot es kicsinyt megajándékozni szokott. Továbbá lehető kényelmességgel rendezték be lakásaikat, mintegy számítva az állandó tartózkodásra, s egyezségben éltek a többi munkásokkal, kik a vlachok vagy rumunok törzséhez tartoztak. Minthogy a bolgárok ezekkel egyhitűek valának, így nemsokára egymás közt házasságokat is kötöttek s lassan-lassan összeházasodott a két faj. Egy más szokásait elsajátították, sőt idővel a bolgár nyelv használata is meglehetősen eltűnt s a vlach vagy rumun nyelv lett az uralkodó. Ez azonban csak évszázadok folytán történt; azon időben, mikor a következő esemény lefolyt, a szent-Miklós-templom körüli lakosok mind bolgárok voltak.

Szorgalmasan dolgoztak a nagy szász templom építésén s türelemmel vártak az ígért teljesülésére, mely őket ez országba hozta.

Mikor a husvét ideje közelgett, mindnyájan felkészültek azt különös szertartással megünnepelni. Nagy ünnepélyességeket s ajtatos istentiszteleteket rendeztek a husvét megszentelésére, hogy az ég segítségére legyen s vágyaikat teljesülni engedje.

Miután azonban féltők kellett, hogy a szászok, kik az országban már terjeszkedni kezdetek, majd ellenséges állást fognak velük szemben elfoglalni, azért a bolgárok magukat egy kis hadseregbe szervezték.

Külföld.

Tirol és a népfölkelési törvény. Az osztrák népfölkelési törvény tudvalevőleg Tirol és Voralberg tartományokra, miután ezeknek külön tartományi védőerőjük van, nem terjed ki. Hogy a véderő tekintetben is egységes szervezettel bírjon, a tirol tartománygyűlés elé legközelebb törvényjavaslatot fognak terjesztani, mely a tirol védrendszert a népfölkelési törvényvel összehangzásba hozza.

Orosz gyanúsítások. A népfölkelési törvényjavaslatnak az osztrák képviselőházban sürgősen történt tárgyalása még folyton a legpesszimistább fölvetésekre indítja az orosz sajtót. Ez a törvényjavaslat mindenél jobban bizonyítja, — mondják az orosz lapok — hogy Ausztria-Magyarország a közel jövőben nagy háborút vár. A „Novosti“ meg azt véli, hogy Ausztria-Magyarország okvetlenül rendkívüli szükségleteket tart szem előtt, melyek hosszantartó hadjárat esetére látszanak kívánatosaknak.

Belga munkás-zavargások. Brüsszelből írják április 22-iki kelettel, hogy Huyban 21-én véres összeütközés volt a munkások és a csendőrség között. Lüttichből egy vadászszázalókat küldtek oda. Charleroi vidékén sem javult a helyzet. A lüttichi kőbányamunkások kijelentették, hogy május 1-én beszüntetik a munkát, ha akkoráig követeléseiket nem teljesítik.

A keleti kérdés. A hatalmak hír szerint már hozzájárultak a Görögország ellen Anglia által javaslatba hozott rendszabályokhoz s a görög kormány már a napokban kollektív jegyzékben föl fog szövegeztetni, hogy nyolcz nap alatt leszereljen. Azt hiszik, hogy a Delyannis-miniszterium e presszió hatása alatt le fog mondani s az új kabinet elrendeli a fegyverkezést.

London, ápr. 22. A „Daily News“ szerint az angol kormány a nagyhatalmakkal eszmecsere folytató a görög-török háború megakadályozása céljából teendő határozott lépések tárgyában. Végleges határozat azonban még nem jött létre.

Román lapszemle.

Mai szemlénkben a nagy-szebeni „Tribuna“ 82. számának vezércikkével foglalkozunk. Már jeleztük, hogy kezd tisztességes hangon beszélni s nem illik rá a bukaresti „Telegraf“-nak az ottani ellenzéki lapokra tett ezen megjegyzése: „Valahányszor egy ellenzéki lapot kibontunk, a csömör környéke; mert nem a józan okosság szelleme, hanem a szenvedélyesség ömlik át azon.“ A „Tribuna“ említett cikkére nem alkalmazható ez a megjegyzés és a mi megjegyezni valónk lesz, azt adni fogjuk.

Lássuk a cikket dióhéjban: Érti ama törekvésünket s törvényességét is elismeri, hogy fajunkat szaporítani igyekezzünk: de óhajtana, hogy vegyük észre mi is, hogy neki is igaza van, miszerint bármilyen törvényszerű is ezen törekvésünk, sokat rontunk vele, ha honfitársainkkal (?) sőt a társadalmi fejlődés törvényeivel (?) összeütközésbe jövünk. Panaszkodnak a magyar lapok, hogy a magyar faj pusztul s szerinte ennek mi vagyunk okai, mert szétszórjuk telepeinket, mint a székelyek és szlávok a tisztán román népességű vidékeken. Nem csuda tehát, ha ezen

kis magyar szigetek annyira beolvadtak, hogy alig lehet nyomaikra itt-ott rátalálni.

Ugyanez történt — így folytatja — velünk is Magyarország sikságán a Székelyföldön, hová mint jobbágyok telepítették és elmagyarosodtak; de azért így románok tartják magokat, részt vesznek a román nemzeti életben. Oktalanság volna, úgy mond, ezeket visszaoláhosítani akarni, mert a meddig tisztán magyar vidéken tévelyegnek, semmi sem mentheti meg a magyarosítástól. Ebből aztán azt következteti, hogy tőlünk is még nevetésegebb visszamagyarosítani azokat az állítólagos eloláhosodott testvéreket, kik nem akarnak magyaroknak tekintetni, hanem románoknak érzik magokat, mint a többi románok.

Azt véli, hogy előbb ki kellene az ilyeneket szedni a románok közül, magyar vidékre telepíteni, hogy ott megszűnjének románul érezni. Ez azonban lehetetlen, mert tűzhelyét egyik sem hagyja el szívesen s épen ez bizonyítja, hogy nem magyarok, hanem románok. A hajdan magyar s ma oláh falvak nem oláhosítottak el, hanem részben elűzte őket a nyomor, részben a szaporatlanság és az oláh családokkal való házasság s ma már nem visszamagyarosításról, hanem egyszerű magyarosításról lehetne szó oly román népségnek, mely egy hajdan magyarok által lakott területre telepítették. Ezen magyarosítóra való törekvésünk az ő nézete szerint erőpazarlás, mely elmérgesítené a közöttük és a magyarok közötti viszonyt.

Azt tanácsolja tehát, hogy okuljunk a multon és ne szórjuk szét azután a magyarságot, sőt még környékletet is érez olyan néppel szemben — infata unui popor — a mely öngyilkosságot követ el, tervszerűleg dolgozván azon, hogy szétszórja övéit. E tervnek célja lenne megmagyarosítani a nem magyar ajkúakat, de ebből épen ellenkező következik, mert az idegen elem közé ékelte magyarság tűnik el s aztán jajgatunk, hogy elnyomattunk. Nem bánja, adjunk magyar leányt a magyar legénynek, sőt a románnak is elegendő női hozomány (zestre), csak legyen elég női hozományunk és leányunk. Csak az a baj, hogy a magyar leányok ezerenként vándorolnak ki Romániába, kik közül igen kevesen térnek haza s ezeket nem a női hozomány, hanem a nyomor üzi ki.

Végtelen igaztalanságnak tekinti, ha az állam-birtokokra csak magyarok telepítenének s ha így lenne, aztán ne zugolódjunk, hogy pusztul a magyarság, melyet magyar vidékekről nem magyar vidékü birtokokra visznek, mert az államjóságok csak a magyarokat illetik meg. Ennyit most az egyszer — így végzi — ebben a fontos kérdésben.

A mint az olvasó láthatja, ettől a cikktől, a „Telegraf“-al szavaival élve, nem kap csömört, sőt első tekintetre úgy tűnik fel, mintha jóakaró tanácsot osztogatna, midőn azt mondja, hogy ne szórjuk szét az idegen elemek között a magyar telepeket, mert a nagy hal eltojdosza a kisebbeket. Azonban e jóakaró tanács látszó cikk ugyancsak feldicsékszik azzal, hogy a székelyek közé telepített oláh jobbágyok el is vesztették anyanyelvüket, részt vesznek a románok nemzeti életében és kiváló szeretettel fogadják a tribunistákat, ha hozzájuk ellátogatnak; mert a fajtudat a románoknál annyira erős, hogy csak nehezen távozik el a népség zömétől. — Midőn ezzel ugyancsak dicsekedik, másfelől nekünk meg azt a tanácsot adja, hogy ne fásaszszuk magunkat az eloláhosodott magya-

gy látszott, mintha egy régi gyökérből utólagosan hajtott volna ki.

A bolgárok ezt észrevéve s közöttük azon aggo-lelem támadt, hogy talán mégis eltévesztették a helyet. De a többi jel olyan pontosan vágott össze, hogy tévedés nem froghatott fenn.

„Az idő hatalma a régi törzset bizonyára megemésztette,“ — mondák a „zsunik“ — így hívták a kincs fölvetelével megbízott bolgárokat, mert ezek a legfiatalabb és legerőteljesebb férfiakból lettek össze válogatva („zsuni“ fiatal jelent). — „Lehet, hogy a régi gyökérből egy új fa nőtt ki, de az nem tesz semmit, csak a korona itt legyen.“

Ezt mondva, elkezdtek a cserfát körüljárni. Mikor egyszer megkerülték, elkiálták magukat: „Takarodjál, te ördög!“ Aztán még egyszer megkerülték a fát s újból kiáltották: „Takarodjál, te ördög!“ végül harmadszor is körüljárva ismételték: „Takarodjál, te ördög!“ — Aztán várták, hogy az ígért csoda megtörténjék. De hiába vártak egy percet, kettőt, harmat, egy negyedórát, fél-, majd egy egész órát... a cser nem vált kétfelé, a korona nem jött napfényre.

Előbb itt, majd amott emelkedett egy-egy hang a „zsunik“ ellen, kik állítólag valami mulasztást követtek el, a mi az ígért teljesülésének oka lehet; majd mindnyájan vadul kiabáltak össze-vissza s talán verekedésre, sőt agyonverésre is kerül vala a dolog, ha a fő „vatáv“ (a vezér) nem veti magát közbe s nem szólítja fel őket, hogy csendesesen viseljék magukat, nehogy a szászok titkukra rájöjjenek. Ez az érv rögtön hatott az elégedetlenekre, kik csakugyan lecsendesültek s nehogy a szászok gyantáit a táplálójának ellenők, a

rok vissza magyarosításával; mert az nem lenne egyéb, mint simpla magyarosítás azon a földön, a melyen magyarok laktak, de azokat elűzte onnan a nyomor, szaporatlanság s így a kik ott maradtak, úgy elolvadtak, hogy azok a kik ma ott laknak, olyan tiszta románok, mint a többiek. — Erre igazán ráil-lik: csak én lakjam jól; ha te éhez, az a te bajod!

Igen is, megvan a román öntudat a székelyföldi oláhoknál, mert gondoskodnak erről a gör. kel. és gör. hath. egyházak, a pópák és daszkelek által. Itt van nem messze az aldobolyi dászke! históriája, melyet oly sok izben szellőztet a „Székely Nemzet.“ Székelyföldön románul tanítanak az iskolákban, nem úgy, mint Moldovában a csángóknál. — Mit akarunk mi ennél többet? Mi is azt akarjuk, hogy ne nézzük hideg közönnyel a magyar elem pusztulását, hanem templomok, iskolák és óvodák alapítása által keltsük fel bennük a nemzeti élet és nyelv iránti ragaszkodást, a hiterkölséi életet, a hazaszeretetet. Azt akarjuk, hogy midőn a véradóról van szó, ne tegyenek úgy, mint a hires hétfalusi románok, hanem szeres-sek ezt a szép magyar hazát életre-halálra. Azt az elemet igyekezzünk szaporítani, mely helyt áll itt de-ruben-boruban s ha vihar jó, nem szalad e vihar elől Romániába. Erre kellene törekedni a mi román lap-jainknak is, mert ha van hazaszeretet, az bizonyára nem abban áll, hogy Romániába szaladjunk akkor, midőn a mi hazánknak védelmére hivatunk.

Czenkalji.

A román irredentizmus.

H. J-től.

(Folytatás.)

Ezen kis állam alkotásához és királyságra eme-léséhez egy nagyhatalom sem járult annyi őszinte-séggel és jóakarattal, mint Ausztria-Magyarország s ezzel kettős czélja volt: humanitási és politikai. Elő-ször ama népek kiszabadítása a szarmatok szolgál-kei, butító ölekezéseiből és a keleti renyhességnek és fatalizmusnak enyészettel fenyegető befolyásától; másodsor pedig, hogy a monarchia keleti határán békés, megbízható, a hála kötelekeivel és anyagi ér-dekeivel magához fűzött és saját lábán megállani tudó szomszédot létesítsen a devalvált török szomszedság helyett s nem szorul bizonyítgatásra, miszerint a kis Románia csak úgy virágozhatik, ha hatalmas jóakaró szomszédjával békében és jó egyetértésben él; mit a román kormány is ismételtelen elismert.

Mindezek azonban nem gátolhatták, hogy a ro-mán nép kebelében is, főképen a muszka és török demoralizáló rabiga- és Erdély szabad ege alatt oly félművelt proletáriátus nekedett, mely a nihilisták-ként az tartja: „Utánunk a vízözön.“ Láttuk 1848—1849-ben, mire képesek ezen egyének, ha feket vesz-tenek. Most csak a hírlapirodalomban fejtik ki állam-ellenes tevékenységüket. Ezeknek, valamint azoknak is, kik csak titkon tartanak velük, a becületes hon-polgárt színlelve, a mai Románia nem elég; ők töb-bet akarnak; nekik nemcsak Erdély és Magyarország azon részei, hova századok előtt oláhokat telepítettek, de mind azon föld kell, hol esetleg egynehány tucat oláh család valaha megfeneklett; szóval: valami »Dákó-Románia«-féle zavaros államkép után áhitoznak, minek térképét már régóta készen tartják.

Ily talajon termett a „Románia irredenta“, mely-nek politikai éretlenségre valló kiáltványra a közel multban annyi port vert fel; s bár feltárta előttünk az oláhság egy részének erkölcstelen célzatait, a ro-mániai kormányra teljesen eltéveszté hatását; ezen állam intézői elég bölcsek, magoknak szem előtt tar-tani, hogy szükség esetén a határ kikerekítésének más

bolgárok ezen körmenetet minden nap ismételték a következő szombatig, hogy így tulajdonképeni céljukat a többi lakosok előtt el ne árulják.

A rákövetkező évben ismét nem jártak szeren-csében a korona-keresők, s az azutáni husvétkor sem sikerült a kincset föltalálni, sőt még mai napig sem, dacára annak, hogy soha el nem mulasztották a korona feltalálására épen úgy, miként ezt első íz-ben tették, mindig kivonulni.

A bolgárok által hazájukból áthozott hagyomány téhát tisztán költött dolog volt, mely csak egy mon-dán alapult; — vagy talán igazán mulasztást követ-tek volna el a »zsunik«, vagy hát mi volt az oka annak, hogy a koronát nem találhatták meg?...

A koronát?... Ej! hát ki mondja, hogy a ko-ronát nem találták meg? Hiszen az szerencsésen nap-világra hozott, csak hogy nem a bolgárok által. — Ki által hát?

Csak hosszú, hosszú idő múlva, midőn már ne-hány román a szászok nyelvét is nemcsak beszélni, hanem olvasni és írni is megtanulta, jött köztudomásra: mikor és ki által találtatott meg Salamon király ko-ronája.

(Vége következik.)

Világnyelv. Egy francia, a ki egy indiai apró fejedelemtől járt hivatalos küldöttségben, tolmács ál-tal adhatja elő kívánságát. A rahaj szemtelen feleletet ad, mire a francia pofon üti s hidegen szól a tol-mácsához: „Ezt nem kell lefordítani, mert világnyelven van mondva!“

módja is merülhet fel, mint a minőt a nyílt és titkos irredentisták az említett térképeken megállapítottak.

E derék kormányférfiakat még az sem hozhatta ki sodrúkból, hogy az öreg Cogalniceano legválogatot-tab könyveivel — miket a brassói „Gazeta“ bebalzsamoztatott és a román muzeumban letéttetett, — a kiűzött irredentistákat az országból kikísérte s eszükbe juthatott a következő adoma:

A. Nos, te oly szomorkodva állsz itt az ab-laknál?

B. Én a földi mulandóság fölött töprenkedem. Itt az udvaron a mérsáros egy dísznót ölt meg. Még öt perc előtt élt; most itt fekszik élettelen.

A. (Szórakozottan.) Oh, azt sajnálom — köze-lebb rokonságban voltál-e az elhunytal?

De ne vesztegessük a drága időt az irredentis-tákkal; ezeket úgy sem lehet javítani.

Der Kukuck behält seinen Gesang,
Die Glocke ihren Klang.
Der Krebs seinen Gang:
Und der Narr bleibt Narr sein Lebenlang.

Miután a román ellenzék üzelmei a közfigyelmet évek óta nagy mérvben igénybe veszik s miután lap-jaik egy része együgyű komolysággal és szánalmas ignoranciával holmi nemzeti hőrosokról és fényes oláh multról álmodozik: időszerűnek tartjuk a törté-nelem világánál való megvizsgálását annak, ha csak-ugyan tudnak-e ezen talmi-rómaiak oly dic-ő multat felmutatni, minőt ama hazaellenes lapok váltig fitog-tatnak és olyan volt-e ezen mult, hogy abból kétség-telen történelmi jogokat levonva, — miként az ola-shok, lengyelek vagy a Kaukázusnak, még e század elején is szabad volt népei, — egyesülésüket köve-telhetik-e? Minderre csak a történelem adhatja meg a legbiztosabb választ s ezt a legmegbízhatóbb adatok nyomán, a következőkben óhajtjuk vázlatosan bár, de alaposan s részrehajlás nélkül megkísérteni.

De mivel az oláhok története, melyre nézve a hiteles adatok igen gyéren és csakis számos idegen forráshól meríthetők, — két egymástól független, egy-mással gyakran ellenséges viszonyban állott tarto-mányban játszódott le, nevezetesen: Moldva- és Oláh-országban; a két ország történetét, a mennyire czé-lunk kívánja, külön-külön fogjuk röviden, de a leg-nagyobb objektivitással tárgyalni; fentartván magunk-nak a megfelelő tárgyalagos észrevételeinket.

(Folytatása következik.)

S z i n h á z.

Lapunk mult számában említettük, hogy B. Pol-gár Gyula színigazgató szépen összeállított társulatá-val 12 előadásra városunkba jó.

Valóban nem tudjuk kit sirassunk. A szegény német színészeket-e kik papucsba mentek el, vagy a szegény magyar színészeket, kik már legközelebb be-vándorolnak e legszegényebb (!) város falai közé.

Szomorodott szívvel kellene jelentenünk a né-met muzsa ki-, és a magyar muzsa bevonulását Tha-lia templomába. De tény, hogy a Polgár Károly tár-sulatának volt művezetője, a kitűnő komikumáról e városban igen jól ismert B. Polgár Gyula, mint ujdön-sült magyar színigazgató, Brassóban akarja megkez-deni működését.

Alábbiakban adjuk a társulat tagjainak névsor-át. Nők: B. Polgárné Aitner Ilka, Szilágyi Etelka, Dengi Róza, Tharosszovits Margit énekesnők. Veress (Lux) Matild; Szilágyi Berta, Gáspár Mari, Polgár Izabella, Baksai Vilma, Kisfaludi Klára drámai és vig-játéki színésznők. Huber Anna, Bertha Fani segéd-szerepekre. 6 kardalnoknő. Férfiak: B. Polgár Gyula, komikus. Váradi József, népszimnő-énekes és operette bariton. E. Szabó Gyula, jellem. Sziklai Miklós, operette buffó, Baranyai Miklós, operette bas-sista. Gálósi Sándor, operette tenor. Veres László, Baksai Lajos, Nagy Imre apa szereplők. Lomniti Béla, Réthy István szerelmese. Nagy Dezső, Mikes József segéd szerepekre. 6 kardalnok stb.

Polgár Gyula a szinirodalom legjelesb termékei-ből összeállított 12 előadásos bérletet szándékozik megnyitni és színrehozni igéri a legjobb új darabokat.

Mi szívesen látjuk e város falai között a ma-gyar színügy képviselőit és várunkból óhajtjuk, hogy a háládatlan munka hálástan legyen megfizetve, de bizony jó rábeszélő tehetség kívántatik ahhoz, hogy mai nap egy jó bérlet állíttassék össze.

B. Polgár Gyulát jól ismerjük. Ő jeles színész, sőt méltó tagja lehetne a fővárosi színháznak is. Tár-sulatát még nem ismerjük, de hinnünk kell a Polgár által felmutatott és Udvarhely város tanácsa által ki-állított valóban szép bizonyítványnak, melyből kitűnik, hogy a társulat Polgár Gyula művezetése alatt nagy meglepédesre szerepelt Udvarhelyen.

Ily bizonyítványnak hitelt kell adni s tekintve magának az új színigazgatónak megbízhatóságát is, azt hisszük, hogy ígéreteinek mindenben meg fog fe-lelni. Magunk részéről nincs mit hozzátennünk, csak hogy ismételtelen ajánljuk a társulatot városunk mű-pártoló közönségének szíves jóindulatába.

Igaz, hogy közönségünk e tekintetben keserű ta-pasztalatokat szerzett magának, de mint az ártatlan nem szenvedhet a bűnösért, úgy hisszük, hogy Pol-gár Gyula sem fogja megérezni amaz ellenszenvet, melyet mások előidézték. — Ajánljuk őt ismételtelen a t. közönség figyelmébe és jóakaratába.

Helyi és vidéki hírek.

Lapunk t. olvasóinak boldog ünnepeket kívánunk

Koós Ferencz kir. tanácsos tanfelügyelő ur f. évi április hó 20-án Bolgárszeg Szt.-Katalin-utca 134. szám alól, hol 7 és fél évig lakott, Bolonya külváros Kút-utca 240. szám alá, a Beer-Wéber-féle házba tette át lakását.

Isteni tisztelet. A helybeli ref. templomban hus-vét másodnapján, hétfőn d. e. 10 óraker urvacsorá-val egybekötött isteni tisztelet lesz, melyre Ütő Dániel kálnoki unitárius lelkész ur jó városunkba.

Egyházi zene. Husvét vasárnapján, délelőtt, a helybeli róm. k. templomban Jaschik Gy. karnagy, szép s becses munkája »ünnepi mise f-durban, zene-karra, énekkarra orgona kísérettel,« kerül előadásra. A mise, melyet a szerző főtisztelendő Möller apátnak ajánlott, már első bemutatása alkalmával is a szak-embereknek ép úgy, mint a közönségnek nagyon tet-szett és azért élvezettel nézünk annak másodszori előadására. Betétek: Graduale Weiss-től (kettős, szoprán és bariton szolo, zenekar kísérettel; éneklük Schmidt M. kisasszony és Stenner N. ur.) Offertorium Wolf-tól (Duo tenor és basszus hangon, éneklük Schröder és Biró urak.) — Husvét hétfőn pedig Ober-steiner Es-dur miséje. Betétek: Graduale, szintén Obersteinertől (szoprán és bariton-szolo, énekkarral) és Offertorium (alt-szolo) Weiss L.-től.

Revanche. Ma hajnalban a város utcáit egy ha-sán magyar nemzeti színű szalaggal körülköltött kutya futotta be. Széq tisztelete az ország színeinek!

Közügyülés. A brassói ügyvédi kamara f. hó 30-án tartja idei közgyűlését, melyre következő meghívó adatott ki: A brassói ügyvédi kamara rendes köz-gyűlését 1885. évi április 30-án délelőtt 10 óraker a kamara helyiségében (nagy-utca 546. szám tartja, melyre a kamara tagjai tisztelettel meghívotnak. — Tárgysorozat: 1. Évi jelentés. 2. Számadások meg-vizsgálása és felmentvény megadása. 3. Költségvetés megállapítása. 4. Esetleges indítványok. Brassó, 1886. április 17-én. Mayer József, elnök. Harmath Lajos, titkár.

Dalestély. A brassói magyar dalegylet május 1-én dalestélyt ad. Bővebbet jövőre.

Nagypénteki segélyadomány. Mint minden évben, úgy ezen nagypénteken is a Seethal Karolina-féle ala-pítványnak kamatai házi szegények között a város-kapitányság által felosztott. A kamatok ekkor 84 frtot tettek és azokból részesült több mint 150 házi-, szegény-, nemzetiség- és valláskülönbőség nélkül, több-nyire öregek, kik között özv. Polisor Bucera Jánosné 103 éves volt, ki önmaga jelent meg a városkapitány-ságnál a segély átvétele végett!

Táncvigalom. Fiedler Ferencz jóhírnévként öröndő táncztanító a lejárt tanfolyam záradékául f. évi április 27-én a „Nr. 1.“ szálloda nagytermében igen szépnépek ígérkező zártkörű tánczvigalmat rendez. Eddigi estélyeinek sikere biztosítja az iránt, hogy ez is sikerülend. Ajánljuk a t. közönség szíves figyelmébe.

Franzen Adolf, volt brassói polgár és timár-mester, ki több ideig a városi sinlőházban is elhe-lyezve volt és onnan megszökött, ezelőtt néhány nap-pal Ó-Brassó végén elfogatott, mely alkalommal saját bicskájával magának altessen 4 szurást tett, minek következtében a városi kórházba szállítván, már meghalt.

Méreg az utcán. Egy idő óta rendszeren hullnak el a kutyák méregtől. Nem akartunk eddig hitelt adni azon panasznak, hogy a méreg az utcákon van el-hintve. Ma reggel Mihalovits testvéreknek egy igen be-cses gyönyörű nagy kutyája hullott el ily méregtől. Erélyes vizsgálatot kérünk.

Lopás. Felszeghy Ferencz m. kir. államvasuti mérnök ur lakásából. — Bolonya, régi Blösz-féle ház — az első emeletről egy ezüst serleget lopott el egy ed-dig még ismeretlen tettes. Valószínűleg valami kol-dus volt! A ki nyomára vezet, szíveskedjék Felszeghy mérnök urnál jelentkezni.

Állati aljasság. A belváros és bolonya között té-reken létesített park új ültetményeit, különösen a ki-sebb-nagyobb diszfákat alig egy pár kivételével, ma éjjel valami aljas ember összevagdalta, de ezzel nem látta otromba szenvedélyét kielégítve, hanem a régebbi ugy-nevezett alsó sétány fiatalabb fát is megkasagatta s még a Bethlen-térre is eljutott, de itt már ugylátszik kifogyott az időből, mert itt alig egy-két fát nyomorított meg. A midőn ez állati aljasság helyegét magán hordó tettet a nyilvánosság elé hozzuk, hogy a jóézésű kö-zönség méltó elítélésben részesíthesse a gazembert; egy-uttal nem késünk figyelmeztetni a hatóságot, hogy ne elégedjék meg e parkoknak csupán nappal — a mikor talán felesleges is — a „Petkucz“ aggastyánaival őrizete-sével, hanem gondoskodják, hogy a még megmaradt ültetvények éjjel is szigorú őrizet alá vétessenek, kü-lönben a nagy munkával és sok pénzzel létre hozott szépítés hasonló esetek ismétlése után nem gyönyör-ködtetésre, hanem a legmélyebb elszomorításra fog szolgálni. Miután pedig e tett csak is bosszu műve lehet: valószínű, hogy a tettesek erélyes kutatás és az érdekek helyes összevetése után kipuhatolhatók lesznek. Rendőrség szaporítása jöjjön el a te or-szágod.

Dobruzsza királya. Barótról f. hó 21-iki kelet-tel vesszük az alábbi sorokat egy levelező lapon; „Sürgöny! A mai nagygyűlésen a románok Dobruzsza fejedelmének Mocáryt kikiáltották. Paskuj.“ Gratu-lálunk mi is Mocáry urnak a jó tréfához!

Ingatlan birói árverése. Brassóban a telekkönyvi iroda helyiségében 1886. évi április hó 24-én délelőtt 9 óraker Paul Frigyesné s társainak ingatlanai 4000 frt kikiáltási ár mellett fognak elárvereztetni; az árverést birósági kiküldött Maager József kir. köz-jegyző fogantatosítja.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

Szterényi József.

H I R D E T M É N Y E K.

Utolsó hét!

Huzás

szombaton, f. április 24-én este

KINCSEM-sorsjegy

drbja 1 forint o. é.

11 drb 10 frt, 6 drb 5 frt 50 kr.

Főnyeremény 50.000 frt., 10.000, 5000, 1 à 3000, 2000, 1000, 2 à 500, 10 à 100, 20 à 50, 50 à 20, 300 à 10, és 4400 à 5 frt.

Az összes nyeremények 20% adólevonással készpénzben kifizettetnek.

Hitelsorsjegy-igérvények

darabja 4 frt 75 kr.

Huzás május 1-én:

Főnyeremény 150.000 frt, 30.000, 15.000, 2 à 5000, 2 à 2000, 2 à 1500, 4 à 1000, 36 à 400, 1851 à 200 frt.

Május 1-én:

Olasz vörös-kereszt

sorsjegy.

Főnyeremény 150.000 frank, 200.000 frk. és 500.000 frank.

Mindezen sorsjegyeket melegen ajánlja

Adler L. Jakab

váltóüzlete

(163) 2—2

Brassóban, főpiacz, virágsor.

Szám 147./1886. k. b. vh.

Árverési hirdetmény.

Alólirott kir. bir. végrehajtó az 1881. évi LX. törvényezikk 108. § értelmében ezennel közhírré teszi, hogy az erzsébetvárosi kir. járásbírósnak 30.886. kp. sz. végzése által erzsébetvárosi *Bogdány Anna* végrehajtató javára holdvilági *Wep-rich Márton* végrehajtást szenvedő elleni 32 frt 79 kr. tőke, ennek 1886. évi január hó 19-ik napjától járó 6% kamatja s eddigi összesen 10 frt 40 kr, valamint a jelen árverés kitűzéseért járó 50 kr, nemkülönben ennek hírlapi köztetételeivel felmerült 2 frt 70 kr költség követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával 1886. április hó 2-án bíróságra lefoglalt és 786 frt 30 kr-ra becsült házi és pincei butorok, borok,lovak, szarvasmarhák, sertések és gazdasági eszközökből álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Ezen árverésnek a 30.886. kp. sz. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínen, vagyis Holdvilág községében leendő eszközölésére határidőül május hó 14-ik napjának d. e. 9 órája tűztetik ki s ahhoz venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. törvényezikk 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek szükség esetében becsáron alól is el fognak adatni.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. törvényezikk 108. §-ban megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Erzsébetváros, 1886. ápr. 18-án.

Szentpétery János,

(162) 1—1

kir. bírósági végrehajtó.

Szám 61.—1886.

(156) 1—1

Árverési hirdetmény.

A medgyesi kir. járásbírósnak, mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miszerint ügyvéd Zintz Gusztáv által képviselt *Drugel Anna* végrehajtónak *Druser Georg* végrehajtást szenvedett elleni 64 frt 40 kr tőke, ennek 1884. évi december 9-től járó 6% kamatja, 29 frt 30 kr eddigi és 8 frt 40 kr ezen kérvényért megállapított költségnek és 3 frt 15 kr felszámított eszményi bélyegek behajtása iránti végrehajtási ügyében az erzsébetvárosi kir. törvényszék területén levő Kis-Selyk községi 486. sz. telekjegyzőkönyvben A + 1—7. rendszám alatt kiskoru Draser Gerog tulajdonául fölvetett 343 frt 83 kr-ra becsült ingatlanság a az árverezés elrendeltek, és annak megtartására határidőül 1886. évi május hó 8-án délelőtt 10 órája Kis-Selyken a község házához kitűztetik.

Kikiáltási ár a bírói kiküldött által az adóbizonyítvány alapján minden telekkönyvi test után külön megállapítandó becsár, azonban az eladás a becsáron alól is megtörténni fog.

Az árverezni kívánók végrehajtató kivételével tartoznak az egyenként kikiáltandó ingatlanok becsárának 10%-kal készpénzben vagy óvadékképes papírban

a kiküldött kezéhez bánatpénzzel letenni, avagy annak a bíróságnál bírói letétben történt előleges elhelyezéséről kiállított letéti elismervényt átszolgáltatni.

Medgyes, 1886. február hó 4-en.

A kir. járásbírósnak m. tlkvi hatóság.

Szám 552./1886. tlkv.

(164) 1—3

Árverési hirdetményi kivonat.

A szt.-ágothai kir. járásbírósnak, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy a n.-szebeni földhitelezési végrehajtónak szt.-ágothai *Wellmann János* és neje *Mária* végrehajtást szenvedők elleni 45 frt 74 kr tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében az erzsébetvárosi kir. törvényszék (a szt.-ágothai kir. járás bíróság) területén lévő s a szt.-ágothai határon fekvő, a szt.-ágothai 367-ik számú telekjegyzőkönyvben A + 1, 3, 4, 7—9, 11—22, 24—37, 39—43, 45—50, 52—77, 79—86. és 88. rendszámok alatt felvett ingatlanokra az árverezést 1793 ftban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az 1886. évi május hó 15-ik napján délelőtt 10 órakor a szt.-ágothai kir. tlkvi hatósági helyiségben megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az egyes ingatlan becsárának 10%-át vagyis összesen 179 frt. 30 krt. készpénzben, vagy az 1881. XL. törv.-czikk 42. §-ban jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszter. rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. XL. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Szent-Ágotha, 1886. február 27-en.

A kir. járásbírósnak m. tlkvi hatóság.

Szám 547./1886. tlkv.

(165) 1—3

Árverési hirdetményi kivonat.

A szt.-ágothai királyi járásbírósnak, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy az erd. orsz. ev. luth. egyházi általános nyugdíjintézet végrehajtónak szt.-ágothai *Wagner Jánosné* szül. Brantsch Anna végrehajtást szenvedő elleni 298 frt 18 kr tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében az erzsébetvárosi királyi törvényszék (a szt.-ágothai kir. járásbírósnak) területén lévő és szt.-ágothai határon fekvő, a szt.-ágothai 1260-ik számú telekjegyzőkönyvben A + 1—25. rendszám, valamint 1356, 1357, 1428, 2060, 3382, 3758, 3773^b, 3774, 3865, 6005, 7072, 8105, 8106, 8137, 8138, 8172, 9451, 9847, 10212, 12340, 12806, 17384, 21477, 21752, 21925, 23314, 24144, 24407. és 25758. helyrajzi számok alatt felvett ingatlanokra az árverést 530 forintban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1886. május hó 20-ik napján délelőtt 9 órakor a szt.-ágothai királyi telekkönyvi irodában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is el fognak adatni.

Árverezni szándékozók tartoznak az egyenkénti ingatlanok becsárának 10%-át, vagyis összesen 53 frt 90 krt. készpénzben, vagy az 1881-dik évi LX. törvény-czikk 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. szám alatt kelt igazságügyminiszter. rendelet 8-ik §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Szent Ágothán, 1886. febr. 27.

A kir. járásbírósnak m. tlkvi hatóság.

Étterem-megnyitás

az „EUROPA” SZÁLLODÁBAN.

Brassó, klastrom-utca 11. sz. a.

Alólirott van szerencsém a nagyérdemű közönségnek tisztelettel jelenteni, hogy

f. hó 24-én, mint az első ünnepnapon, este 7 órakor

a kert felé nyíló éttermemet Galuska zenéje mellett megnyitom. — Midőn a legjobb ételeket és italokat s különösen kitzinó, friss kőbányai sörömet (csapról) a lehető legolcsóbb áron ajánlani van szerencsém, esedezem tömeges látogatásért.

Legmélyebb tisztelettel

BARTHA R.

(171) 1—1

Mindenféle ruha- és kalapdiszek legújabb divat szerint.

Laskai Árpád

(124) 7 20

NŐI DIVAT- ÉS KÉSZ ÖLTÖNY-RAKTÁRA

(Brassó virág-sor, 325. sz. a.)

ajánlja a t. cz. közönségnek a

tavaszi és nyári évadra

ujjonnan berendezett üzletét, ugymint: Divatszövetekben, fekete és színes cachmirok, selyemszövetek, selyem- és angol bársonyok, gyöngydiszek, vásznak, chiffonok, oxfordt, creton, szalag, csipke, virág, disztollak, kesztyűk stb. a legjutányosabb áruk mellett.

Felső és ruhamegrendelések gyorsan és olcsó áruk mellett készítenek.

Nagy raktár férfi- és női fehérneműekben.

PAPP FERENCZ

butorgyártó

ajánlja a nagyérdemű közönség szíves figyelmébe Brassóban, a Czérna- és Nagy-utca sarkán lévő, dúsan felszerelt

butorraktárát.

Ugyanitt megrendelések mindennemű asztalos és kárpitos munkákra a legjutányosabb áron elfogadtatnak.

Diófaournirok négyszögláb 3 krért kaphatók.

Új ruharaktár.

Van szerencsém ezennel tiszteletteljesen tudatni a nagyérdemű közönséggel, hogy

B. SCHWARZE

név alatt Klastrom-utca 11. sz. új férfi-ruháüzletet nyitottam, melynek vezetését férjem, A. Schwarze-ra ruháztam, ki mint az eddigi A. Schwarze és Bartha cég főnöke már szerencsés volt a n. é. közönség nagybecsű bizalmát birni.

Azon kellemes helyzetben vagyok, hogy olcsó áruk mellett kitzinó minőségű árut szolgáltathatok s így bátorkodom kérni a n. é. közönség bizalmát férjem részére továbbra is, melyet kiérdemelni főtörekvésünk lesz.

Kiváló tisztelettel

Schwarze Brigitta.

(151) 3—3

Elismerési oklevél.

1873.

Bécsi világtállítás

BEER J. unokaöcsse

butorgyári raktára

Brassó, nagy-utca 526. sz.

ajánlja gazdagon felszerelt raktárát kizárólag jól, rendesen s gondosan dolgozott butorokban a legolcsóbb áruk s biztos kezesség mellett.

Ugyanitt diófa s egyéb tönkök vásároltatnak. (87)15—20